

Arrest

nr. 331 826 van 29 augustus 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 augustus 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 mei 2007 België binnen en verzoekt op 11 mei 2007 om internationale bescherming. Op 1 februari 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 11 838 van 27 mei 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*).

1.3. Op 8 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 10 februari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 30 359 van 30 juni 2009 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.4. Op 2 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.5. Op 2 april 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 8 juni 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 7 juli 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 8 mei 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 april 2019 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 226 763 van 26 september 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.9. Op 30 april 2019 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 13 november 2019 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 juli 2021 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 263 236 van 28 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.11. Op 5 juli 2021 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Op 3 augustus 2021 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 februari 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 295 883 van 19 oktober 2023 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.13. Op 7 maart 2023 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 december 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 331 821 van 29 augustus 2025 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.14. Op 11 december 2023 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.15. Op 15 februari 2024 dient verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 oktober 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 oktober 2024 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.02.2024 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd ingediend op 11.05.2007 en afgesloten op 29.05.2008 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij, om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zich dient te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou (Rusland) maar dat hij slecht te been zou zijn en met een spraakgebrek zou kampen waardoor onmogelijk kan geëist worden dat hij zou afreizen naar een onbekend land, meer bepaald Moskou in Rusland, dat hij geenszins kent. Hij haalt verder aan dat hij geen Russisch spreekt en niet in staat is de meerkosten te dragen die gepaard zouden gaan met een reis naar Rusland vanuit Armenië. Armeniërs zouden volgens betrokkene in Rusland te kijk lopen en gevaar lopen. Daarenboven zou Rusland de mensenrechten van immigranten schenden en er wordt verwezen naar de inval van Rusland in Oekraïne. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij door zijn aangehaalde medische aandoeningen niet zou kunnen reizen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Betrokkene haalt daarnaast een gegronde vrees aan om zich naar Rusland (Moskou) te begeven en ter staving verwijst hij naar verschillende voorgelegde mensenrechtenrapporten van Humans Rights Watch dd. 12.08.2019, 03.09.2019, 12.09.2019, 17.01.2019, 04.10.2019, 03.10.2019, 16.08.2019, 12.08.2019 en het Human Rights Watch jaarrapport 2023 dat zou aantonen wat in 2019 werd gerapporteerd nog steeds actueel is op heden. Tot slot vermeldt betrokkene bij de Russische overheid een TRP te moeten aanvragen, wat in de voorgelegde tekst van Van Rhijn & Partners dd. 25.03.2018 wordt gespecificeerd en waaruit zou blijken dat betrokkene geen dergelijke tijdelijke verblijfsvergunning zou kunnen bekomen. Al deze aangehaalde elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar er blijkt dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Immers, visumaanvragen voor Armeniërs kunnen gebeuren via VFS Global (<https://visa.vfsglobal.com/rus/en/bel>), dat via outsourcing de taak op zich neemt de visumaanvraag voor onder andere Armeense onderdanen op de bevoegde diplomatieke post te bezorgen. (Meer informatie vindt u op de website <https://russia.diplomatie.belgium.be/nl/visumafdeling>) Het is voor Armeense onderdanen ook mogelijk om via de post een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Aldus hoeft betrokkene zich niet fysiek te bewegen naar Rusland (Moskou) maar kan hij een verblijfsaanvraag voor België vanuit Armenië via de post/digitale weg indienen. De aangehaalde redenen waardoor betrokkene zich niet naar Rusland kan begeven, kunnen dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene reeds drie maal een aanvraag artikel 9bis indiende. Deze werden allen afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 05.07.2021, 08.02.2023 en 11.12.2023.

Betrokkene vermeldt dat hij niet kapitaalkrachtig is voor verre verplaatsingen en dat een terugkeer naar het herkomstland of naar Rusland/Moskou noch haalbaar, noch wenselijk is. Er dient hieromtrent opgemerkt te worden dat bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking komt voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet kapitaalkrachtig zou zijn om een terugkeer te betalen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft dd. 31.01.2024, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, daar geboren te zijn en aldaar verbleven te hebben en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene verwijst verder naar zijn eerdere tewerkstelling gedurende vele jaren in België en legt een loonfiche voor, alsook een werkbeproeft bij BV V. L. (...) indien het verblijfsstatuut van betrokkene wordt geregulariseerd. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet in het bezit is van een arbeidskaart en dus niet legaal kan werken op het Belgisch Grondgebied. Het staat betrokkene echter vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nooit OCMW-steun heeft ontvangen en wat wordt bevestigd door de voorgelegde brief van het OCMW, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij ondertussen een gezinssituatie aan het opbouwen is met partner en kinderlast. Betrokkene legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Zonder enig begin van bewijs kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat hij sinds 31.3.2007 ononderbroken in het Rijk is, dat hij sinds 2012 in Oostende verblijft, dat hij danig geïntegreerd is in het Rijk, dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft opgebouwd, dat hij de Nederlandse taal goed machtig is, dat hij verschillende certificaten van Nederlandse lessen behaalde, zijn rijbewijs, zijn actieve betrokkenheid bij de kerkgemeenschap en bijhorende brief dd. 25.01.2024, zijn aansluiting bij CM, zijn steunnetwerk in België gezien hij zich jarenlang heeft ingezet voor tal van behoeftige personen en maatschappelijk relevante organisaties, dat hij vele vriendschappen heeft gesloten, de getuigenissenverklaringen, de duurzame lokale verankering, de verklaring van goede gezondheid dd. 04.01.2024, de voorgelegde huurcontracten en de dat hij reeds sinds 2012 in zijn huidige huurwoning verblijft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980 (...)"

1.16. Op 14 oktober 2024 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 28 oktober 2024 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in de aanvraag.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 bepaalt:

(...)

Het staat vast dat verweerster gebrekkig gemotiveerd heeft. Verweerster is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur en de formele motivering van bestuurshandelingen.

'(...)' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, Rvv 5 juni 2009, nr 28.348).

'(...)' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoekster (tot dusver) aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling en haar bestreden beslissing niet dusdanig motiveert op een wijze dat deze in feite en in rechte correct is.

Het staat vast dat niet op alle elementen uit de regularisatie-aanvraag door verweerster wordt geantwoord, in haar al te korte (en aldus zelfs onvolledige) beslissing dd. 14/10/2024

Dit is niet ernstig en getuigt alleszins van onbehoorlijk bestuur.

Het staat vast dat verzoeker te goeder trouw is en geenszins tegenstrijdigheden heeft verteld of leugens.

Overigens, verweerster beweert ook niet dat verzoeker leugenachtig is.

Verweerster zet louter uiteen dat verzoeker geen bewijzen van bedreiging voorlegt, zelfs geen begin van bewijs, hetwelke het (fysiek en/of psychisch) geweld staven, zodat terugkeer niet het herkomstland (of de bevoegde consulaire post) om van daaruit de humanitaire regularisatieaanvraag te richten, wél mogelijk moet zijn.

Verzoeker neemt evenwel aan dat voor verweerster het administratief dossier uit de asielaanvraag voldoende gekend is, met redenen aldaar uiteengezet.

In volle campagne-strijd zat verzoeker verwrongen tussen twee vooraanstaande plaatselijke politici, die verzoeker voor zich wilden doen werken, waarbij verzoeker hoe dan ook het etiket opgekleefd kreeg dat hij optrad als activist tegen het bestaande politieke regime, alle reële vrees voor afrekeningen vanden.

Er wordt evenwel voorbijgegaan aan volgende middelen en grieven, voorwerp van de humanitaire regularisatieaanvraag, waarop niet of nauwelijks wordt geantwoord/gemotiveerd:

- De corruptie in het land van herkomst;

- Zijn goede kennis van het Nederlands;

- Zijn werkbereidheid (met mogelijke tewerkstelling bij BV "V. L. (...)", transportbedrijf, met ondernemingsnummer (...), met zetel te (...), alwaar verzoeker voorheen reeds wettig aan de slag is gegaan, en opnieuw doorstart kan nemen – middels contract voor onbepaalde duur na drie maanden – van zodra het verblijfsstatuut dit toelaat);

- Zijn wil niet afhankelijk te zijn van de sociale voorzieningen, zoals hij het ook niet is;
- Zijn verregaande integratie in het Rijk
- Zijn blanco strafblad
- ...

Dit betreft niet louter argumentatie omtrent de gegrondheid van de regularisatie-aanvraag, doch ook omtrent de ontvankelijkheid. Immers wordt uiteengezet waarom enige aanvraag in het land van herkomst en/of Moskou (zie ook infra) niet mogelijk en zelfs contra-productief is. Het land/Rijk verlaten of afstand nemen van het land/Rijk, zou deze integratie op de helling zetten en er alleszins afbreuk aan doen.

De genomen beslissing is derhalve gebrekkig en nietig.

Er is meer.

Verzoeker voldoet weldegelijk aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9bis Vr.Wet dd.15.12.1980.

Verzoeker heeft geenszins de bedoeling zich 'te nestelen in illegaal verblijf'.

Integendeel, net een dergelijke regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vr.Wet) duidt erop dat verzoeker weldegelijk streeft naar een legaal statuut, om zich verder in het Rijk te kunnen conformeren en om – middels tewerkstelling – aan haar huidige precaire financiële situatie te verhelpen.

Zodat hij zich in de toekomst wel naar verre oorden (zoals de relevante Belgische Ambassade van waaruit in voorkomend geval regularisatie-aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet kan gericht worden) probleemloos kan verplaatsen.

De 'buitengewone omstandigheden dienen uiteen te zetten waarom de regularisatieaanvraag of andere aanvragen tot legaal verblijf in het (Belgische) Rijk, niet vanuit het buitenland, zijnde het land van herkomst kan geschieden.

Er is reeds uiteengezet dat in Armenië zelf geen bevoegde ambassade aanwezig is.

Reizen naar een onbekend land (Moskou -> Rusland) die men al geenszins kent, kan men niet verwachten van de rechtszoekende vreemdeling.

In haar bestreden beslissing, zet verweerster hoofdzakelijk uiteen (waarbij de overige elementen en middelen al te summier worden of helemaal niet worden aangehaald/gemotiveerd, zoals de toepassing van de Wet op de Legale Status van Buitenlandse Burgers in de Russische Federatie, overeenkomstig de verslagen van Human Rights Watch, het doen ontzeggen van de aanvraag vanuit het Rijk, de terreur in Armenië/Rusland, ook voor verzoeker, de toepassing van art. 8 EVRM...) waarom verzoeker wel de verre verplaatsing naar Moskou zou moeten (kunnen) doen, minstens aldaar de aanvraag zou moeten (kunnen) doen.

Welnu, verzoeker kan zich met dergelijk verweer van verweerster niet verzoenen.

Verweerster toont niet afdoende de veiligheid en deugdzzaamheid aan van (de aanvraagplaatsen in) de Russische Federatie en/of Armenië, integendeel.

Het langdurig verlaten van het Belgisch Rijk, hypothekeert alle verdere duurzame integratiekansen van verzoeker in het Belgische Rijk (alwaar hij nu reeds een derde van zijn leven verblijft!), alwaar verzoeker het centrum van zijn belangen kent.

Er is nog meer.

Immers leren de reisadviezen dat de situatie in Armenië, nog steeds al te onveilig is.

Omtrent de veiligheid zette de eigen Belgische diplomatie in haar actueel reisadvies uiteen dat er onrust was, grote bijeenkomsten te mijden zijn, verhoogde maffiapraktijken aangevuld met de bij de regularisatie-aanvraag voorgelegde verslaggeving van Human Rights Watch, die de situatie in Armenië in de praktijk als onveilig en ondemocratisch voorhoudt.

Verweerster gaat hier al te gemakkelijk aan voorbij.

Verzoekster kan verwijzen naar het actueel diplomatiek reisadvies van de Belgische Staat (zoals op heden 16/11/2024 van toepassing) (zie:

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/armenie/reizen-naar-armenie-reisadvies/laatste-update-en-covid-19-armenie>)

(...)

Het blijkt dus dat de situatie in Armenië niet geheel onbesproken is, dat er te mijden plaatsen en regio's zijn, dat het er gevaarlijk is, minstens kan zijn, en dat alleszins waakzaamheid meer dan geboden is.

Overigens, mensen zijn mensen, en gevaar is gevaar: wie in de baan van een kogel of in de ontploffing van een bom terecht komt, riskeert zijn/haar leven; de kogel/bom maakt geen onderscheid tussen Armeniërs, Belgen, Belgo-Armenen, legalen, illegalen. Het door verweerster gemaakte onderscheid tussen Belgen die naar Armenië willen (of moeten) (reizen), is weinig ernstig en alleszins niet dienstig naar het ontvankelijkheids- en/of gegrondheids criterium van de humanitaire regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vreemdelingenwet) toe.

Verweerster zet aldus uiteen dat dergelijke adviezen enkel van toepassing zijn op toeristen, doch verzoeker ziet niet in hoe in een onveilige situatie van geweld en conflicten, verweerster (en haar wapens) de visu het onderscheid kan maken, quod non.

Het staat vast dat er sprake is van gevaar, geweld, corruptie, criminaliteit alleszins voor de autochtone bewoners (zoals verzoeker er één is)!

Verzoeker heeft recht op verder verblijf in het Rijk, en kan niet verplicht worden, na maar dan 17 (!!!) jaar gedwongen te worden elders naartoe te trekken, zonder hebben en houden.

Bovenal gaat verweerster op niet ernstige wijze voorbij aan de door verzoeker voorgelegde verslagen van Human Rights Watch. Dit is niet redelijk: zo de situatie onveilig is voor éénieder (elke normale rechtsonderhorige) dan zeker ook a fortiori voor een individu(.) dat bovenal nog door de lokale overheid geveiseerd wordt, gelet op zijn verleden (zie vluchtverhaal) en zekerlijk ook door diens vlucht intussen.

Bovenal heeft verzoeker weldegelijk een familiaal leven (beschermd door art. 8 EVRM).

Zelfs al zou verzoeker nog alleenstaand zijn, zonder gezinslast (quod non), dan nog zou hij dergelijke bescherming moeten, kunnen en moeten genieten (te meer ook de opbouw van relaties beschermd is), doch verzoeker heeft weldegelijk een partner, en ook een eigen (biologisch) kind, eveneens in Oostende wonende. Dit was overigens reeds uiteengezet in de regularisatie-aanvraag (dd. 15/02/2024). Verweerster verwijst hier niet naar, en motiveert hieromtrent niets of niet afdoende). De overheid kan gemakkelijk achterhalen en weten met wie verzoeker op zijn adres samenwoont.

De Belgische Staat is duidelijk alleenstaande mannen niet genegen, en acht het klaarblijkelijk verkieslijk om gezinnen met (schoolgaande) kinderen te regulariseren (ex art. 9bis VrWet) doch ten onrechte. Dit is onwettig discrimineren. Ook alleenstaanden kunnen in nood verkeren, en alleszins nood hebben aan de regularisatie. Een 'wettelijk' verbod om alleenstaanden NIET te regulariseren, bestaat al evenmin... Ook alleenstaanden mannen, goed geïntegreerd en Nederlandstalig, zonder strafblad, komen in aanmerking om humanitair geregulariseerd te worden. Maar in casu is verzoeker dus een vader, met kind, zodat a fortiori kan geoordeeld worden. Hij kan zijn gezin niet in de steek laten, en het gezin rekent op verzoeker (zorg en onderhoud partner en kind, bijstand schoolse taken, gaan/brengen kind naar school en parascolaire activiteiten)

Nogmaals, en niet in het minst, na meer dan 17 jaar in het Rijk, verzoeker (met blanco strafblad) verplichten om (voor het bekomen van wettig statuut, in casu het staat van geregulariseerde) démarches uit te voeren in een ver ander land (Armenië en of Rusland), getuigt geenszins nog van behoorlijk bestuur. Dergelijke schending van dit beginsel, leidt hoe dan ook tot nietigheid.

Verder.

Als Uw Raad een weigeringsbeslissing onwettig vindt, volgt daaruit ook de onwettigheid van het meegaande bevel om het grondgebied (BGV) te verlaten (zie eveneens stuk 1). Immers ook: de bijzaak volgt de hoofdzak (‘accessorium sequitur principale’).

Het middel is dan ook, in alle onderdelen, ontvankelijk en gegrond.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, doch laat hij na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke redenen zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Tevens voert hij de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met

name dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*. Tevens wordt gemotiveerd dat er *“geen elementen (zijn) die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten”* nu verzoeker in de aanvraag geen kinderen vermeldt, niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en in de aanvraag geen medische elementen aanhaalt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de gemachtigde de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met alle aan hem bekende elementen. Waar hij stelt dat hij in volle campagne strijd verwrongen zat tussen twee vooraanstaande plaatselijke politici die hem voor zich wilden doen werken en dat hij daarbij het etiket opgekleefd kreeg dat hij optrad als activist tegen het bestaande politieke regime, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker dit element in zijn machtigingsaanvraag niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Dat het *“administratief dossier uit de asielaanvraag”* voor de gemachtigde voldoende gekend zou zijn, doet daaraan geen afbreuk. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat de door verzoeker ingediende asielaanvraag van 11 mei 2007 bij arrest met nr. 11 838 van 27 mei 2008 door de Raad werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig was en dat verzoeker daarna geen verzoek om internationale bescherming meer heeft ingediend in België. Aldus kon de gemachtigde zich in de eerste bestreden beslissing beperken tot de vaststelling dat het wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft *in casu* enkel bij een bewering blijft en dat deze algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie, zodat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*. Waar verzoeker nog laat gelden dat wordt voorbijgegaan aan de corruptie in het land van herkomst en zijn *blanco* strafblad, wijst de Raad erop dat verzoeker deze elementen in zijn machtigingsaanvraag niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden. Tot slot kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat wordt voorbijgegaan aan zijn *“goede kennis van het Nederlands”*, zijn *“werkbereidheid”* en zijn *“verregaande integratie in het Rijk”*. Hierover wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat deze elementen behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat verzoekers *“wil niet afhankelijk te zijn van de sociale voorzieningen”* betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker niet aantoont waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ook hier werd in de eerste bestreden beslissing dus niet aan voorbijgegaan.

Door voorts in zijn verzoekschrift nog te poneren dat hij *“te goeder trouw is en geenszins tegenstrijdigheden heeft verteld of leugens”* en dat hij *“weldegelijk streeft naar een legaal statuut”*, toont verzoeker niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat de door hem aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

Verder beperkt verzoeker zich tot een herhaling van het door hem in zijn aanvraag aangehaalde element dat van een rechtszoekende vreemdeling niet kan worden verwacht dat deze reist naar een onbekend land (Rusland), zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing daarover, met name dat *“er blijkt dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen”* nu *“visumaanvragen voor Armeniërs kunnen gebeuren via VFS Global (...) dat via outsourcing de taak op zich neemt de visumaanvraag voor onder andere Armeense onderdanen op de bevoegde diplomatieke post te bezorgen”*, zodat het voor Armeense onderdanen ook mogelijk is om via de post een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen en verzoeker zich aldus niet fysiek naar Rusland (Moskou) hoeft te bewegen maar een verblijfsaanvraag voor België vanuit Armenië via de post of via digitale weg kan indienen, te ontcrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van enkele elementen uit zijn machtigingsaanvraag weerlegt verzoeker deze concrete vaststellingen van de gemachtigde niet. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat de aangehaalde redenen waardoor hij zich niet naar Rusland kan begeven niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem in zijn aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift nog lijkt voor te houden, komt het niet aan de gemachtigde toe om de veiligheid en de deugdzzaamheid van de plaats in het buitenland waar de aanvraag moet worden ingediend aan te tonen. De Raad herhaalt andermaal dat het aan verzoeker toekomt om klaar

en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Over het door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde reisadvies wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft dd. 31.01.2024, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, daar geboren te zijn en aldaar verbleven te hebben en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”

Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit het reeds in zijn aanvraag aangehaalde reisadvies toont verzoeker niet aan dat deze motivering feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoeker acht het door de gemachtigde gemaakte *“onderscheid tussen Belgen die naar Armenië willen (of moeten) (reizen)”* weinig ernstig en alleszins niet dienstig, doch hij betwist niet dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen. De Raad wijst erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land niet zonder meer kan worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben. Bovendien betwist verzoeker niet dat het reisadvies waarnaar hij verwijst niet slaat op zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat hij recht heeft op verder verblijf in het Rijk en niet verplicht kan worden om, na meer dan 17 jaar, gedwongen te worden zonder hebben en houden elders naartoe te trekken, wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde dus eerst na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, *quod non in casu*.

Waar verzoeker nog hekelt dat de gemachtigde op niet ernstige wijze voorbijgaat aan de door hem voorgelegde verslagen van Human Rights Watch, wijst de Raad erop dat deze verslagen wel degelijk werden opgenomen in de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch betrekking hebben op de situatie in Rusland, daar waar in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *“er blijkt dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen”* nu *“visumaanvragen voor Armeniërs kunnen gebeuren via VFS Global (...) dat via outsourcing de taak op zich neemt de visumaanvraag voor onder andere Armeense onderdanen op de bevoegde diplomatieke post te bezorgen”*, zodat het voor Armeense onderdanen ook mogelijk is om via de post een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen en verzoeker zich aldus niet fysiek naar Rusland (Moskou) hoeft te bewegen, maar een verblijfsaanvraag voor België vanuit Armenië via de post of via digitale weg kan indienen. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt geoordeeld dat de aangehaalde redenen waardoor hij zich niet naar Rusland kan begeven – die in de aanvraag ondersteund werden door de verslagen van Human Rights Watch – niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Over het door verzoeker ingeroepen element dat hij in België een gezin opbouwt, *“met partner en kinderlast”*, wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat hier geen enkel bewijs van wordt voorgelegd en dat dit zonder enig begin van bewijs niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij een familiaal leven heeft en dat hij een partner en ook een eigen (biologisch) kind heeft, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen dat hij hiervan geen enkel bewijs heeft voorgelegd en dat deze gezinssituatie zonder enig begin van bewijs niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. In tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, komt het aan verzoeker zelf toe om de door hem in zijn aanvraag aangehaalde elementen op voldoende wijze te staven en is het niet aan het bestuur om te achterhalen met wie en sinds wanneer verzoeker een gezinsleven leidt en in welke mate dit gezinsleven het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Waar verzoeker nog betoogt dat de Belgische Staat duidelijk alleenstaande mannen niet genegen is en het klaarblijkelijk verkieslijk acht om

gezinnen met (schoolgaande) kinderen te regulariseren, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de motieven van de eerste bestreden beslissing of in de stukken van het administratief dossier. Aldus toont verzoeker niet aan dat met de eerste bestreden beslissing op onwettige wijze gediscrimineerd wordt, laat staan dat hijzelf daarvan het slachtoffer zou zijn. Waar verzoeker laat gelden dat hij zijn gezin niet in de steek kan laten en dat het gezin op hem rekt "(zorg en onderhoud partner en kind, bijstand schoolse taken, gaan/brengen kind naar school en parascolaire activiteiten)", kan de Raad slechts vaststellen dat dit in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet werd aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodat hiermee bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening mee kon en diende te worden gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de eerste bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Nu de eerste bestreden beslissing onverminderd overeind blijft, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd dient te worden als gevolg van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

D. DE BRUYN